

— Нѣма, . . . тя тѣй много ни обича.

— Ма-ма . . .

Марийка въздѣхва леко и отпуска глава върху батювото си рамо. Цвѣтанъ внимателно я завива и понася къмъ бараката.

— Спи, спи, миличко. Колко много ще се зарадва мама, когато те види весела, заякнала . . .

Децата се прибиратъ. Крепъкъ сънь затваря очитѣ имъ. Морскиятъ брѣгъ пустѣе, залянъ отъ бледата свѣтлина на луната. Наоколо цари сръднощна тишина.

